

Sygn. akt: III C 54/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Justyna Pikulik

Protokolant: stażysta Krzysztof Kłak

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2022 roku na rozprawie w S.

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L.

przeciwko D. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 54/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 września 2021 roku powódka (...) Ltd. z siedzibą w L. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanej D. T. kwoty 2.107,59 zł wraz z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 marca 2021 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.973,53 zł oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 marca 2021 roku do dnia zapłaty kwoty 134,06 zł, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od zasądzonych kosztów procesu od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że podstawę dochodzonego roszczenia stanowi zawarta w dniu 22 lipca 2020 roku umowa pożyczki krótkoterminowej nr (...) -57 pomiędzy (...) Sp. z o.o. , a pozwaną. Mocą zawartej umowy pożyczki strona pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy całkowitej kwoty 2.290,86 zł, a na całkowitą kwotę zobowiązania wynikającą z zawartej umowy pożyczki składały się: kwota udzielonej pożyczki (zrefinansowanego kapitału) w wysokości 1.973,53 zł, kwota pozaodsetkowych kosztów pożyczki w wysokości 305,69 zł oraz kwota odsetek umownych naliczona przez wierzyciela od kwoty udzielonej pożyczki według stopy równej dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 % (maksymalne odsetki umowne) za okres obowiązywania umowy w wysokości 11,64 zł. Dalej powódka podała, że środki pieniężne z tytułu umowy pożyczki, będącej umową pożyczki refinansującej nie były przekazywane na rzecz pozwanej i brak jest wobec tego potwierdzenia wypłaty środków na rachunek bankowy pozwanej. Następnie powódka wskazała, że pozwana uiszczała na poczet umowy pożyczki na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 317,33 zł tytułem opłaty za refinansowanie. Pożyczka nie miała charakteru ratalnego, a sama umowa została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Powódka podała także, że zawarta pomiędzy pozwaną a (...) Finanse Sp. z o.o. umowa pożyczki nie zawierała klauzul abuzywnych, które stawiałyby konsumenta w pozycji znacznie bardziej niekorzystnej niżeli pożyczkodawcę. W dalszej kolejności powódka wskazała, że w dniu 22 stycznia 2020 roku (...) Sp. z o.o. zawarła z (...) spółką z o.o. ramową umowę o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek, zaś w dniu 5 listopada 2020 roku (...) Sp. z o.o. oświadczyła, że całkowita kwota świadczenia

ubezpieczeniowego z tytułu zabezpieczenia ryzyka niespłacania pożyczek została w całości uiszczona przez (...) spółką z o.o. jako zabezpieczającego. W dniu 29 lutego 2021 roku (...) spółką z o.o. zawarła z powódką umowę cesji wierzytelności, na podstawie której wierzytelność istniejąca wobec pozwanej została scedowana na powódkę.

W dniu 16 listopada 2021 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin- Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty (sygn. akt I Nc 1738/21), uwzględniając w całości żądanie pozwu.

W przepisany terminie, w dniu 27 grudnia 2021 roku pozwana D. T. wniosła sprzeciw z dnia 23 grudnia 2021 r. od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwana podniosła liczne zarzuty, w tym w szczególności zaprzeczyła, aby w dniu 22 lipca 2020 roku zawarła z pożyczkodawcą (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki refinansującej i umowę ramową. Dalej podniosła, że w dokumentach przedstawionych przez powódkę brak jest dowodu na istnienie jakiegokolwiek wcześniejszej pożyczki, a także dowodu na spełnienie świadczenia przez (...). Pozwana podkreśliła, że powódka nie wykazała, aby pozwana składała wnioski o udzielenie pożyczek. Pozwana podniosła również zarzut odnośnie umowy cesji wskazując, że twierdzenia o skutecznym nabyciu wierzytelności względem pozwanej pozostają nieudowodnione z innych jeszcze przyczyn, niż te wynikające z braku stosunku prawnego pomiędzy poprzednikiem prawnym a pozwaną. Jak zaznaczyła bowiem sama powódka, pożyczka miałyby być przedmiotem cesji pomiędzy spółkami (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. na mocy umowy o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek z dnia 22 stycznia 2018 roku. Okoliczność takiej cesji nie została jednak należycie wykazana. W pkt 5.4.1. wskazanego instrumentu zabezpieczającego jasno mówi o tym, że „zbywca (...) ma prawo do przejścia prawa własności (...) jeżeli następujące warunki zostaną spełnione z tytułu niniejszych pożyczek (...)”. Nie ulega zatem wątpliwości według pozwanej, że ewentualne określenie cesji tak zabezpieczonych pożyczek, miało być przedmiotem osobnego dokumentu i zgodnie z wolą stron nie wynika z samej umowy przeniesienia ryzyka. Pozwana zaznaczyła, że powódka nie przedłożyła żadnego dowodu na zawarcie takiej umowy cesji w późniejszej dacie. Pozwana zarzuciła również niewiarygodność dokumentów mających stanowić rzekomy dowód na istnienie załączników do umowy przeniesienia ryzyka oraz umowy cesji pomiędzy (...) Sp. z o.o., a powódką.

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2022 roku powódka (...) Ltd. z siedzibą w L. podtrzymała w całości powództwo, jak również wszelkie twierdzenia i wnioski podniesione w toku toczącego się postępowania. Podniosła także, że w związku z faktem, iż pożyczka ta nie miała charakteru ratalnego, wierzyciel pierwotny nie miał obowiązku wypowiedzenia stosunku zobowiązaniowego łączonego strony, jak również doręczenia dokumentu pożyczkobiorcy. Powódka zaakcentowała także, że zachowaniem wymogów w zakresie trwałego nośnika informacji pozostaje także wysłanie listu lub wiadomości elektronicznej na adres zwykle używany przez użytkownika usług płatniczych do komunikacji z innymi osobami, z którego strony umówiły się korzystać w umowie ramowej przez dostawcę usług płatniczych z tym użytkownikiem.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2018 roku (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. zawarła z powodem (...) Ltd. z siedzibą w L. umowę ramową przelewu wierzytelności.

Dowód:

-umowa ramowa przelewu wierzytelności – k. 36-37,

W dniu 22 lipca 2020 roku pomiędzy pożyczkodawcą – Spółką (...) Sp. z o.o. a pozwaną D. T. doszło do zawarcia ramowej umowy pożyczki numerze (...) oraz umowy pożyczki refinansującej o numerze (...).

Szczegółowe informacje dotyczące zawartych umów poniżej:

Zgodnie z pkt 5 umowy pożyczki refinansującej, zapisy ramowej umowy pożyczki stosuje się odpowiednio do tejże umowy, w tym w szczególności w zakresie wskazanym w pkt 5 lit. a-i tej umowy. W pkt 3 ramowej umowy pożyczki, zostały określone wymagania dla pożyczkobiorcy i tak dla przykładu: w momencie dokonania rejestracji na

stronie internetowej pożyczkodawcy, złożenia wniosku lub zawarcia umowy pożyczki, pożyczkobiorca ma obowiązek przebywać na terytorium Polski i posiadać zdolność do czynności prawnych (ust. 3.1.4.), pożyczkobiorca obowiązany jest pozytywnie przejść weryfikację (ust. 3.1.5.) oraz pożyczkobiorca winien dokonać wstępnej opłaty weryfikacyjnej w kwocie odpowiednio 0,01 zł lub 1,00 zł (ust. 3.1.6.). Warunkiem koniecznym do uzyskania pożyczki jest złożenie wniosku i samodzielna rejestracja na stronie internetowej, na której utworzone zostaje konto użytkownika (ust. 5.1. umowy ramowej pożyczki). Całość procedury rejestracyjnej została szczegółowo opisana w zakresie pkt 5 umowy ramowej pożyczki.

Dowód:

- harmonogram spłaty pożyczki – k. 15,
- umowa pożyczki refinansującej – k. 16,
- ramowa umowa pożyczki – k. 17-20 v.,

Środki pieniężne z tytułu umowy pożyczki nr (...), będącej umową pożyczki refinansującej, nie były przekazywane na rzecz pozwanej i brak jest w tym zakresie potwierdzenia wypłaty środków na rachunek bankowy pozwanej D. T..

Pozwana D. T. nie uiszcza także na poczet umowy pożyczki wskazanej wyżej kwoty 317,33 zł tytułem opłaty za refinansowanie, co zgodnie z umową stanowiło warunek skutecznego zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki.

W dniu 22 stycznia 2020 roku (...) spółka z o.o. zawarła z (...) Sp. z o.o. ramową umowę o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek. Na mocy zawartej umowy Spółka (...) spółką z o.o. zobowiązała się, w razie zajścia przewidzianego w umowie zdarzenia (m.in. braku terminowej spłaty zadłużenia na rzecz (...) spółki z o.o. przez pożyczkobiorców) spełnić na rzecz (...) spółki z o.o. określone świadczenie ubezpieczeniowe, natomiast świadczeniem zwrotnym (...) spółki z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o. miał być przelew określonych w umowie wierzytelności, stanowiących własność (...) spółki z o.o.

W związku rzekomym brakiem spłaty zobowiązania (w terminie przewidzianym w umowie pożyczki), Spółka (...) spółka z o.o. przekazała na podstawie § 3, § 4 i § 5 umowy o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek, własność wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) na rzecz (...) spółki z o.o.

W dniu 5 listopada 2020 roku Spółka (...) spółka z o.o. oświadczyła, iż całkowita kwota świadczenia ubezpieczeniowego (określonego w treści umowy o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek mianem wynagrodzenia) z tytułu ubezpieczenia ryzyka niespłacania pożyczek została w całości uiszczona przez (...) spółki z o.o. jako zabezpieczającego. (...) spółka z o.o. złożyła oświadczenie, iż na zabezpieczającego, zgodnie z ust. 5.4.1. umowy o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek, została przeniesiona własność wierzytelności z tytułu pożyczek, w stosunku do których dokonano płatności a których zestawienie stanowi załącznik nr 1 do oświadczenia.

W dniu 9 lutego 2021 roku pomiędzy Spółką (...) Sp. z o.o. a powódką (...) Ltd. z siedzibą w L. doszło do zawarcia porozumienia nr 66 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 18 maja 2018 roku, zgodnie z którym dokonano cesji wierzytelności na rzecz powódki – (...) Ltd. z siedzibą w L.. Powódka nabyła ogół praw i obowiązków dotyczących przedmiotowego zadłużenia.

Dowód:

-umowa przeniesienia ryzyka niespłacania pożyczek – k. 26-30,

- protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników – k. 34,
- oświadczenie w przedmiocie przejęcia prawa własności wierzytelności z tytułu pożyczek – k. 35,

- porozumienie do umowy ramowej przelewu wierzytelności – k. 42-43,
- oświadczenie – k. 48-49,

Pismem z dnia 23 lutego 2021 roku powódka (...) Ltd. z siedzibą w L. zawiadomiła pozwaną D. T. o przelewie wierzytelności a następnie wezwała ją do zapłaty kwoty 2.086,39 zł w terminie 7-dniowym. Korespondencja nie została skutecznie doręczona pozwanej D. T..

Dowód:

- przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 21,
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 22,

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione i jako takie należało je w całości oddalić.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, i którym braku wiarygodności nie zarzucała żadna ze stron.

Powódka (...) Ltd. z siedzibą w L. w niniejszym postępowaniu dochodziła od pozwanej D. T. kwoty 2.107,59 zł wraz z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30 marca 2021 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.973,53 zł oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 marca 2021 roku do dnia zapłaty kwoty 134,06 zł.

Przedmiotowe roszczenie, powódka wywodziła z umowy pożyczki refinansującej z dnia 22 lipca 2020 roku o numerze (...), którą pozwana miała zawrzeć z (...) spółką z o.o. z siedzibą w W.. Następnie wierzytelność z tej umowy, pożyczkodawca miał zbyć na rzecz spółki (...) spółki z o.o., a spółka (...) spółka z o.o. – na podstawie umowy cesji - na powódkę (...) Ltd. z siedzibą w L.. Umowy te i okoliczności im towarzyszące stanowiły podstawę faktyczną żądania pozwu, przy czym spór sprowadzał się przede wszystkim do legitymacji czynnej powódki oraz zawarcia umowy pożyczki pierwotnej, która była refinansowana umową nr (...), jak i istnienia samego zobowiązania wynikającego z tejże umowy.

Podstawą prawną żądania pozwu stanowiły przepisy art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.), art. 720 kc oraz 509 § 1 kc.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Natomiast art. 720 § 1 kc stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie. Art. 509 § 1 kc stanowi zaś, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Mając na względzie podstawę żądania pozwu oraz zasady rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym, zgodnie z którymi obowiązek przedstawienia dowodów, w myśl przepisu art. 3 kpc, spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która

z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc) i stanowisko pozwanej wskazać należy, że na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że jego poprzednik prawny zawarł z pozwaną umowę pożyczki i przekazał pozwanej środki z pożyczki, którą to wierzytelność powód następnie nabył w drodze cesji wierzytelności. Pozwana zaś – z uwagi na podniesione zarzuty obowiązana była wykazać, że nie zawarła umowy pożyczki ramowej oraz refinansującej, oraz, że brak było zobowiązania, które miałyby zostać spłacone pożyczką wynikającą z umowy nr (...).

Zarzutem najdalej idącym był zarzut braku legitymacji czynnej powódki. Wskazać należy, że w procesie, w charakterze stron mogą występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu. W każdym procesie sąd powinien przede wszystkim rozstrzygnąć, czy strony procesowe są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego. Podkreślić należy, że posiadanie przez stronę powodową legitymacji czynnej, natomiast przez stronę pozwaną legitymacji biernej, jest kluczową przesłanką, od której uzależnione jest możliwość uwzględnienia powództwa. Brak którejkolwiek z nich prowadzi do oddalenia powództwa już z samej tej przyczyny. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 12 grudnia 2012 r. (sygn. akt III CZP, Legalis 549473) legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa zespalają się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa. Legitymacja procesowa to zatem uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wpływająca z prawa materialnego.

Powódka w pozwie wskazała, że wierzytelność wynikająca z umowy z 22 lipca 2020 roku została przeniesiona na nią w drodze cesji. W ocenie Sądu, okoliczność ta nie została jednak przez powódkę udowodniona, co było podstawową i wystarczającą podstawą do oddalenia powództwa w całości.

Co prawda strona powodowa przedłożyła w niniejszej sprawie umowę o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek z dnia 20 stycznia 2020 roku zawartą pomiędzy (...) spółką z o.o a (...) spółką z o.o., jak również umowę ramową przelewu wierzytelności zawartą w dniu 18.05.2018 roku pomiędzy (...) spółką z o.o., a powódką (...) Ltd. z siedzibą w L., w tym także porozumienie z dnia 09.02.2021 r. do powyższej umowy ramowej. Jednak złożone przez stronę powodową dokumenty nie są wystarczające do wykazania przeniesienia przysługującej przeciwko pozwanej wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela. Ocena Sądu podyktowana jest treścią § 5 Umowy z dnia 22 stycznia 2020 roku o przeniesieniu ryzyka niespłacania pożyczek. Strony umowy ustaliły, że „(...) podczas obowiązywania umowy zbywca (...) ma prawo do przejścia prawa własności oraz otrzymania spłaty pożyczki przez pożyczkobiorców lub innych płatności wynikających z umowy pożyczki zawartej między nabywcą (...) i pożyczkobiorcami, jeżeli następujące warunki zostaną spełnione z tytułu niniejszych pożyczek: miało miejsce niedotrzymanie warunków umowy oraz została wykonana płatność za ryzyko” (pkt 5.4.1.1.), natomiast „podczas obowiązywania umowy, nabywca (...) jest zobowiązany do przeniesienia prawa własności oraz wszelkiej dokumentacji uzupełniającej (...) jeżeli następujące warunki zostaną spełnione z tytułu niniejszych pożyczek: miało miejsce niedotrzymanie warunków umowy oraz została wykonana płatność za ryzyko (6.1.1.1.)”.

Nie pozostawia zatem wątpliwości Sąd, że na podstawie umowy nie doszło do przeniesienia wierzytelności, do czego potrzebne było postępowanie jak w pkt 3.7 i n. umowy. Strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu zarówno na rozliczenie umowy, jak i na przeniesienie własności wierzytelności z tytułu pożyczki. Warto w tym miejscu podkreślić, że zdaniem Sądu oświadczenie wystawione przez Spółkę (...) nie stanowi dowodu tego, że na Spółkę (...) została przeniesiona własność spornej wierzytelności. Podkreślenia wymaga w tym miejscu także to, że strona powodowa załączając do pozwu dokument w postaci oświadczenia Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o., przedłożyła jednocześnie stanowiące załącznik nr 1 do tego oświadczenia – zestawienie niespłaconych pożyczek, z którego de facto nie wynika nic, bowiem dokument ten został przedłożony jako pusty (k. 35 v.). Sąd nie był w stanie ustalić na podstawie tego dowodu, o jakie pożyczki chodzi i czy faktycznie Spółka (...) Sp. z o.o. przejęła własność wierzytelności z tytułu pożyczki rzekomo zaciągniętej przez stronę pozwaną. Taki fakt można stwierdzić jedynie

na podstawie załącznika nr 1B (k. 54 i n.), chociaż i w tym wypadku Sąd miał na uwadze skąpość zawartych tam informacji, niedostateczną wyrażność oraz ingerowanie w treść dokumentu, który choć poświadczony za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika, w istocie wywołał istotne wątpliwości Sądu – nie wspominając już o tym, że dotyczy on podmiotów (...) Sp. z o.o. i powódki. W ocenie Sądu, wiarygodność wykazana w dokumencie na k. 55 v. jest całkowicie oderwana od tej, która wykazana jest na k. 54. Odnosząc się zaś do stanowiska Sądu Okręgowego w Przemyślu zawartego w treści uzasadnienia wyroku z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt I Ca 66/15, a dotyczącego podobnego do przedmiotowej sprawy stanu faktycznego, należy wskazać, iż rzeczą Sądu nie może być bazowanie na domysłach. Sąd opiera się bowiem na jednoznacznych dowodach określających konkretny stan rzeczy, które niewątpliwie w niniejszym przypadku nie występują. Nie budzi wątpliwości Sądu okoliczność, że jeżeli pomiędzy powódką a jego kontrahentem prowadzony jest obrót wierzytelnościami na skalę masową to nie jest możliwym zawieranie odrębnej umowy odnośnie każdej wierzytelności nabywanej przez powoda. W tej sytuacji umowy muszą opierać się na zestawieniach o charakterze zbiorczym, obejmujących większe ilości wierzytelności. Jednak rzeczą powódki jest sporządzić te dokumenty w taki sposób, aby były jednoznaczne i mogły stanowić dowód w postępowaniu sądowym. Sąd nie może bowiem opierać się na dokumentach niejednoznacznych, które mogą być interpretowane w różny sposób, które same w sobie są całkowicie niezrozumiałe zaś powódka w pismach procesowych dokonuje ich interpretacji i tłumaczy ich znacznie.

Nawet jednak przy odmiennej ocenie kwestii legitymacji czynnej powódki, Sąd podzielił również zarzut pozwanej co do skuteczności zawartej umowy cesji wierzytelności. Wskazania bowiem wymaga, że w chwili zawarcia umowy przelewu wierzytelności w dniu 18 maja 2018 roku – dochodzona pozwem wierzytelność względem pozwanej - nie istniała. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że oprócz wierzytelności istniejących, dopuszczalny jest przelew określonych wierzytelności przyszłych, a zatem wierzytelności, które w chwili zawarcia umowy jeszcze nie istnieją (por. m.in. wyrok SA w Białymstoku z dnia 7.06.2013 r., I ACa 72/13, LEX nr 1335614; wyrok SN z dnia 9.08.2005 r., IV CK 157/05, LEX nr 346081; wyrok SN z dnia 30.01.2003 r., V CKN 345/2001, OSNC 2004/4/65; uchwała SN z dnia 19.09.1997 r., III CZP 45/97, OSNC 1998/2/22). Tożsamy pogląd dominuje również w piśmiennictwie oraz doktrynie (por. Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego, A. Rzetecka-Gil, Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna. LEX/el., 2011; Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego pod red. A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna. LEX, 2010; A. Szpunar, Przelew na zabezpieczenie, artykuł, Rejent 1995/11/9; J. Widło, Umowa przelewu wierzytelności. Zagadnienia wybrane, artykuł, NPN 2002/1/67). Co prawda omawiana konstrukcja przelewu takiej wierzytelności nie wynika wprost z przepisów Kodeksu cywilnego, ale podstawę obrotu takimi wierzytelnościami upatruje się w treści art. 555 k.c. i jak wskazał Sąd Najwyższy, sam charakter wierzytelności przyszłych nie wyklucza ich przelewu (por. cyt. Komentarz A. G.; cyt. uchwała z dnia 19.09.1997 r.). Wskazać należy, że sama kategoria wierzytelności przyszłych nie jest jednorodna. Jak wskazuje się w orzecznictwie (por. wyrok SN z dnia 26.03.2003 r., IV CKN 513/01, LEX nr 467473; cyt. uchwała z dnia 19.09.1997 r.), obejmuje ona zarówno wierzytelności wynikające z czynności prawnych dokonanych pod warunkiem zawieszającym lub z zastrzeżeniem terminu, jak i wierzytelności, u podstaw których leży częściowo tylko zrealizowany stan faktyczny, uzasadniający ich powstanie (np. o wynagrodzenie przewidziane w umowie o usługi budowlane w okresie przed ich wykonaniem). Trzeci rodzaj wierzytelności przyszłych to wierzytelności, których powstanie jest w całości sprawą przyszłości, czyli co do których dotychczas nie zrealizował się żaden element stanu faktycznego koniecznego dla jej powstania, np. roszczenie o zapłatę ceny za niesprzedaną jeszcze rzecz. Wierzytelności te nie tylko nie istnieją, ale w stosunku do nich nie ma jeszcze żadnego tzw. śladu prawnego w postaci jakiegokolwiek stosunku prawnego, są one zatem jedynie czystą, hipotetyczną nadzieją powstania wierzytelności, stąd też wierzytelności te określane są mianem „wierzytelności nadziei” (por. cyt. Komentarz A. Rzeteckiej-Gil; Jerzy P. Naworski, Glosa do uchwały SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, Radca prawny 1998/3/92). Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie nie budzi wątpliwości również kwestia, że zasady cesji wierzytelności przyszłych muszą odpowiadać ogólnym regułom dotyczącym przelewu wierzytelności. W konsekwencji zasadnicze znaczenie ma odpowiednie oznaczenie przedmiotu przelewu. Odpowiednie oznaczenie wierzytelności przyszłej – przy założeniu, że może ona przejść na nabywcę dopiero z chwilą powstania – niewątpliwie wymaga określenia danych, pozwalających ustalić w chwili powstania konkretnej wierzytelności, że to właśnie ta wierzytelność objęta była wcześniej zawartą umową cesji. Wierzytelności przyszłe muszą być przynajmniej oznaczalne w chwili zawierania umowy przelewu. Jak konsekwentnie wskazuje się w

doktrynie i orzecznictwie, minimalnym sposobem oznaczenia wierzytelności przyszłej jest wskazanie tytułu powstania wierzytelności - stosunku prawnego, z którego wierzytelność wynika, osoby dłużnika oraz wierzyciela (por. cyt. artykuł A. Szpunara; A. Szpunar, Glosa do uchwały SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, OSP 1998/7-8; wyrok SN z dnia 16.10.2002 r., IV CKN 1471/00, Glosa 2007/1/10; wyrok SN z dnia 11.05.1999 r., III CKN 423/98, OSNC 2000/5/92; cyt. uchwała z dnia 19.09.1997 r.).

Podzielić należy zatem wyrażony w piśmiennictwie pogląd, że warunkiem ogólnym cesji wierzytelności przyszłej jest jej indywidualizacja, pozwalająca ustalić w chwili zaistnienia określonej wierzytelności, że to właśnie ona objęta była wcześniej zawartą umową (por. Marta Litwińska, Glosa do uchwały SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, PPH 1998/8/45-48; W. Jarzyński, Zmiany podmiotowe w umowach, artykuł, M.Zam.Pub. 2011/6/39-41; cyt. artykuł J. Widło). Konsekwencją powyższych rozważań jest wniosek, że przedmiotem umowy o przelew wierzytelności przyszłej nie jest sama wierzytelność lecz jedynie jej ekspektatywa. Z chwilą dokonania cesji wierzytelności przyszłej nie następuje zatem przejście wierzytelności na cesjonariusza jako, że wierzytelność ta jeszcze nie istnieje w chwili zbycia. Wynikająca z takiej umowy oznaczona wierzytelność zostaje przeniesiona na cesjonariusza dopiero z chwilą jej powstania (por. cyt. wyrok SN z dnia 9.08.2005 r.; cyt. wyrok SN z dnia 30.01.2003 r.; wyrok SN z dnia 26.09.2002 r., III CKN 346/02, LEX nr 345523; cyt. uchwała z dnia 19.09.1997 r.). Pozostałe wierzytelności przyszłe z nieistniejących stosunków prawnych, których nie da się w wystarczający sposób zidentyfikować w chwili ich powstania (w szczególności „wierzytelności nadziei”), mogą być przedmiotem umów czysto zobowiązujących lub umów przedwstępnych, ale podkreślić należy, że do dokonania cesji konieczna wtedy będzie osobna umowa rozporządzająca (por. uchwała SN z dnia 19.09.1997r., III CZP 45/97; cyt. artykuł J. Widło). Wskazać jednak należy, że w piśmiennictwie jest również prezentowane takie stanowisko, że w przypadku „wierzytelności nadziei” w ogóle brak jest możliwość obrotu takimi wierzytelnościami (por. cyt. Komentarz A. G.). Jak wskazał J. N. w cyt. glosie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 roku, brak stosunku prawnego w przypadku takich wierzytelności, „przemawia przeciwko traktowaniu ich zbywania jako przelew wierzytelności i przeciwko stosowaniu, również w drodze analogii, przepisów normujących cesję”. Podkreśla się, że niemożność jakiegokolwiek oznaczenia wierzytelności oraz niepewność, czy wierzytelność ta w ogóle kiedykolwiek powstanie pozostaje w opozycji do funkcji i charakteru regulacji prawnej przewidzianej przez art. 509 § 1 k.c., zaś stosowanie tego przepisu (choćby w drodze analogii) do w/w przypadków byłoby niewątpliwie jego nadinterpretacją oraz nadużyciem. Jak wcześniej podniesiono umowa dotycząca „zbycia” takiej niedookreślonej wierzytelności może być traktowana wyłącznie w kategoriach umowy zobowiązującej/przedwstępnej, a jej skuteczność względem konkretnego, a jednocześnie nieznanego w dacie jej zawierania dłużnika, zależy od zawarcia kolejnej, osobnej umowy rozporządzającej w stosunku do danej już skonkretyzowanej wierzytelności. Na marginesie przytoczyć w tym miejscu należy także pogląd wyrażany w orzecznictwie sądów powszechnych, zgodnie z którym, jeżeli wierzytelność nie istnieje w dniu zawarcia umowy, to zobowiązanie do dokonania przelewu nie powstanie. Umowa taka jest wówczas umową o świadczenie niemożliwe, która to umowa dotknięta jest nieważnością stosownie do treści art. 387 § 1 k.c. (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r., I ACa 885/13, LEX 1461185; wyrok SA w Warszawie z dnia 30.06.2004 r., I ACa 1404/03, Apel. –W-wa 2005/3/22)

Przedkładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że źródłem rzekomego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem jest umowa pożyczki zawarta przez pozwaną w dniu 22 lipca 2020 roku. Natomiast prawo do wierzytelności, o której mowa wyżej, miało zostać przeniesione przez Spółkę (...) spółkę z o.o. na Spółkę (...) spółkę z o.o., a następnie przez Spółkę (...) spółkę z o.o. na powódkę (...) Ltd. z siedzibą w L.. Niewątpliwie w dacie zawarcia umowy o przelewie wierzytelności, wierzytelność względem pozwanej nie tylko nie była w żaden sposób zindywidualizowana, ale także nie istniała. Skuteczność takiej umowy względem dłużnika, co podniesiono wyżej, wymagała zatem zawarcia odrębnej umowy o charakterze rozporządzającym, co też zostało uczynione porozumieniem nr 66 z dnia 9 lutego 2021 roku. Podkreślić jednak trzeba, że i tym razem strona powodowa załączyła do pozwu dokument (k. 43), z którego w żadnej mierze nie wynika wierzytelność wynikająca z zawartej umowy pożyczki. Dokument jest pusty. Natomiast te dokumenty, które zostały zaliczone na dalszym etapie postępowania w poczet materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – z uwagi na powyższe argumenty – budziły poważne wątpliwości Sądu.

W konsekwencji uznać należy, że powódka, od początku postępowania reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazała, że nabyła wierzytelność względem pozwanej wobec nie wykazania, że wierzytelność została skutecznie przelana przez pożyczkodawcę. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 kc, ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powódka powinna udowodnić, że nabyła ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić jej należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 kpc, to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powódka. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powódka winna niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych, a nie zrobiła tego przez cały czas trwania postępowania.

Ponadto abstrahując od faktu niewykazania przez powódkę swojej legitymacji czynnej należy wskazać, iż powódka nie wykazała również faktycznych podstaw do żądania zapłaty kwoty w wysokości wskazanej w pozwie.

Nie ulega wątpliwości, że nie mogą być uznane za dowody potwierdzające przeniesienie wierzytelności zawiadomienie z 23 lutego 2021 roku, bowiem z dokumentu tego, choć poświadczonego za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika – nie wynika w żadnej mierze, że faktycznie zostało stronie pozwanej doręczone, zatem w ocenie Sądu dokument ten stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie woli.

Za trafne należy uznać także pozostałe zarzuty podnoszone przez pozwaną. Powódka nie zaoferowała żadnego materiału dowodowego, z którego wynikałby fakt zawarcia przez stronę pozwaną umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2020 roku. Powódka co prawda wskazała, że bezpośrednim dowodem zawarcia tejże umowy było złożenie przez pozwaną elektronicznego wniosku o udzielenie pożyczki oraz uiszczenie opłaty w wysokości 317,33 zł, jednakże na żadnym etapie postępowania nie przedstawiła stosownych dowodów wykazujących ten fakt. Zasadne jest zatem twierdzenie, iż powódka nie wykazała w jaki sposób w ogóle doszło do zawarcia umowy, pomimo tego, że jest profesjonalnym podmiotem, w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika. W aktach sprawy brak jest także dokumentów, które dowodziłyby istnieniu jakiegokolwiek wcześniejszej pożyczki zawartej przez pozwaną, a także dowodu na spełnienie świadczenia przez Spółkę (...), tj. wypłaty kwoty wskazanej w pkt 1 potwierdzenia zawarcia umowy na rachunek innej Spółki. W tym zakresie twierdzenia powódki, że pozwana zawarła z tą spółką bliżej nieokreśloną umowę pożyczki, która następnie miałaby zostać spłacona pożyczką udzieloną na podstawie umowy nr (...) zawartą ze Spółką (...) Sp. z o.o. - pozostają nieudowodnione.

Reasumując, skoro w sprawie nie zachodziły odstępstwa od wyrażonej w art.6 kc reguły ciężaru dowodu, to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia tego, że przejęła roszczenie przeciwko pozwanej D. T. oraz że dochodzona wierzytelność we wskazanej przez powódkę wysokości przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi to jest – (...) Sp. z o.o., a następnie (...) Sp. z o.o. Jak wynika natomiast ze zgromadzonego materiału dowodowego - powódka nie wykazała swojej legitymacji czynnej tzn. nie udowodniła, że przeszło na nią uprawnienie do żądania od pozwanej roszczenia przysługującego (...) Sp. z o.o. (a wcześniej przysługującego – (...) Sp. z o.o.)

W ocenie Sądu brak przedstawienia wypowiedzenia umowy pożyczki przez pierwotnego wierzyciela (z potwierdzeniem otrzymania wypowiedzenia przez pozwanego) oraz pozostałych powoływanych w pozwie dokumentów powoduje również brak udowodnienia roszczenia w wysokości wskazanej w pozwie jak i uniemożliwia uwzględnienia roszczenia w części. Na podstawie samych twierdzeń powódki zawartych w żądaniu pozwu, Sąd nie mógł ustalić, czy zobowiązanie pozwanej względem powódki stało się wymagalne (i z jakim dniem), nie mógł stwierdzić uznać zasad obciążenia pozwanej poszczególnymi kwotami wskazanymi w pozwie. Należy podkreślić, że w przedmiotowym postępowaniu powódka reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia

negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń.

Mając zatem na uwadze, że powódka (...) Ltd. z siedzibą w L. nie udowodniła stosownie do art. 6 kc, że przysługuje jej względem pozwanej D. T. roszczenie w dochodzonej kwocie (bądź jego część), Sąd na podstawie powołanych przepisów powództwo oddalił. Wygrywająca proces pozwana D. T. żadnych kosztów procesu w niniejszej sprawie nie poniosła, zatem Sąd o nich nie orzekał.